

Apraxie.

Historie.

STEINTHAL heeft reeds in 1871 een definitie gegeven van apraxie, Hij sprak van apraxie, wanneer niet de beweging der ledematen op zichzelf geremd was, maar de betrekking van de bewegingen tot het te behandelen objekt, wanneer de betrekking van het mechanisme tot het doel gestoord was.

Ook KUSSMAUL gebruikte het woord apraxie. Wanneer een patient lepel en vork verwisselt en met de vork soep wil gaan eten, spreekt hij van apraxie, dan is het gebruik der dingen verloren gegaan. Uit een latere passage in zijn boek is echter duidelijk, dat hij agnosie bedoelde.

De naam asymbolie ¹⁾ werd het eerst door FINKELNBURG gebruikt; voor hem beteekende apraxie de ongeschiktheid om bepaalde conventionele teekens te gebruiken en te begrijpen: de spraakteekens, vele lijders aan aphasia hadden echter het gebruik van andere conventionele teekens verloren, hij omvatte met den naam asymbolie alle gevallen, waarbij de vorming en het begrijpen der teekens gestoord was. Hij ging echter verder en rekende ook bij de asymbolie die gevallen, waar de objekt voorstellingen verloren waren gegaan. Juist dit laatste werd voor WERNICKE van beteekenis en deze stoornissen noemde hij asymbolie, hij herleidde deze stoornissen tot het verlies der herinneringsbeelden en voor hem wilde asymbolie zeggen: verlies van herinneringsbeelden. Nu spreekt men algemeen sedert FREUD van agnosie, wanneer men de stoornissen in het kennen wil aangeven. MEYNERT maakte dan het eerst onderscheid tusschen sensorische en motorische asymbolie. De sensorische kwam overeen met de asymbolie van WERNICKE en de agnosie van FREUD.

¹⁾ Naar het literatuuroverzicht bij LIEPMANN, Das Krankheitsbild der Apraxie. *Orgaan* 1914/15